

Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST Carrer Calvari, 57 - Tel. 57 32 18 ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 72 03 63 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 72 00 07 - ULLDECONA	SUMINISTROS "LA SÉNIA" JOAN CORDOBA I SERRA Materials Construcció - Decoració LA SÉNIA - ULLDECONA	Mobles A R N A U Sant Lluç, 12 - Major, 82 Tel. (977) 72 03 58 ULLDECONA
Auto-Escola PITARCH Plaça Sales i Ferré, 15 - Tel. 72 07 17 ULLDECONA	JMS C.B. ELECTRODOMÈSTICS c/ major, 153 - tel. 72 06 38 - 43550 ulldecona (montsià)	PERCARGAS, S.L. Entença, 30 - Tel. 72 03 40 ULLDECONA
Carnisseria OLGA Major, 160 - Telèfon 72 04 64 ULLDECONA	Fusteria LAVEGA-BOSCH, C.B. Avgda. Escoles, 5 - Tel. 72 11 37 ULLDECONA	Relotgeria ITARTE ULLDECONA
MAPFRE Grup Assegurador Delegat a Ulldecona: PERE SANS i ARASA Sant Antoni, 28 - Telèfon 72 03 37	P & J REPORTATGES FOTO/VIDEO INDUSTRIAL I MÚSICA Calvari, 2 - Tel./Fax 57 32 29 43550 ULLDECONA	Oficina Tècnica LO y SA Major, 111 - Telèfon 72 00 48 ULLDECONA
Llibreria PASALAMAR Carrer Sant Antoni, 13 ULLDECONA	R. GRAU, s.l. FERRATGES PER A MOBLES Major, 104 - Tel. 72 06 87 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tels. 72 01 89 - 72 06 20 - FAX 72 11 15 43550 ULLDECONA (Tarragona)	Merceria, Perfumeria i Cosmètica Tel. 72 05 81 - ULLDECONA

"LA PARADA DE SANT JORDI A LA PLAÇA"

LLIURAMENT DE
PREMIS XXIII
CONCURS LITERARI

Pàg. 2, 3, 4, 5 i 6

BIBLIOTECA POPULAR
EDIFICI CASA DE LA CULTURA
43550 ULLDECONA
TARRAGONA

FESTIVAL INFANTIL Pàg. 7	EXCURSIÓ AL MONTSIÀ Pàg. 8	ESTIMAR LA NATURA "La Farigola" 2ª Part Pàg. 9 i 10	Col.leccionisme: SECCIÓ FILATÈLICA Pàg. 11

LLIURAMENT DE PREMIS DEL XXIII CONCURS LITERARI "SANT JORDI"

El passat dia 24 d'abril al migdia es va fer a la Casa de Cultura el lliurament de premis als guanyadors del XXIII Concurs Literari "Sant Jordi", concurs que com tots els anys organitza el C.C.R.

Com sempre hem d'agrair la col·laboració dels participants, així com també al jurat, que aquest any ha estat format per les següents persones: Na Mª Cinta Caballer Meseguer, N'Assumpció Gavaldà Pla, Na Lydia Armela Tena, En Paco León Floro, Na Núria Ausensi Estellé, Na Fantina Sans Lleixà, Na Mª Cinta Valls Millán, En Francesc Itarte Vericat i Na Dolors Borrás Galindo.

Volem agrair també a l'Ajuntament i als SSTT de Cultura de la Generalitat de Catalunya la seva cooperació per poder portar a terme aquest concurs.

Els premiats foren els següents:

CATEGORIA A

- 1er Premi:** ANNA LUIS SALES
2^{on} Premi: CLARA ROCA MILLAN
3er Premi: LAURA ROIG VERICAT
Accèssit: ROSA MITJAVILA ESCOLAR
Accèssit: Mª JOSÉ FORCADELL PERIS
Accèssit: MARIBEL QUEROL QUEROL
Accèssit: Mª PILAR CANALDA PASTOR

Premi a la millor redacció entre els socis:
NÚRIA ITARTE SOROLLA

CATEGORIA B

- 1er Premi:** JOAN CIUDAD SALES
2^{on} Premi: MARIA MINGUET GISPERT
3er Premi: Mª JOSÉ CASARRUBIO TALAVERA
Accèssit: ESTHER RAGA CARCELLER
Accèssit: MARTA GALIÀ BELTRÁN
Accèssit: AGUSTÍ NAVARRO CABALLÉ

- Accèssit:** SARA CANALDA GARRIT
Accèssit: MARC SABATÉ ROYO

Premi a la millor redacció entre els Socis:
NÚRIA GRANGÉ BORRÁS

CATEGORIA C

- 1er Premi:** IRENE RICART PUIG
2^{on} Premi: JOSEP RAFEL ROIG SUBIRATS
3er Premi: AGUSTÍ CURTO CALVET
3er Premi: MARISIN CANALDA RAGA
Accèssit: LAIA LABERNIA CASTELL
Accèssit: Mª JOSÉ BORRÁS VILALTA
Accèssit: GEMMA MOLINA RAGA

Premi a la millor redacció entre els Socis:
BEATRIZ MITJAVILA ESCOLAR

CATEGORIA D

- 1er Premi:** ROSA PLA BEL

A continuació publiquem els primers premis d'aquest concurs, recordant que els treballs que es publiquen no han estat rectificats i ens limitem a copiar l'original.

CATEGORIA A LA FORMIGA VALENTA

Hi havia una vegada en un bosc molt lluny de Catalunya, una formiga. La formiga sempre deia que era molt valenta però quan es trobava amb un embolic, se'n anava a amagar-se. Un dia va anar a casa de la formiga, un cuc molt vell i li va dir: quan veiguis que estas en perill no t'has d'amagar t'ens d'enfrontar-te sense tenir por. El cuc li va ensenyar a perdre la por. Llavors un dia va anar a buscar menjar i es va trobar a una granota. Ella va voler enfrontar-se a la granota i al final la formiga va anar a casa seva. Es va trobar amb el cuc. El cuc com era molt llest va fer un medicament i la va curar. Al cap de poc temps va dir a tota la gent que coneixia, al bosc hi ha una granota que us pot menjar. Però les formigues se'n van anar i no la van escoltar. La pobra formiga es va posar a plorar. Les seves amigues van anar a veure si era veritat. Quan van veure a la granota, s'en volien anar. Però se'ls va menjar. Llavors la formiga va anar a lluitar va agafar una formiga de nina, va posar uns polvets, li va donar a la granota i la va matar. Des d'aquell dia la formiga es deia Formiga Valenta i va ser sempre la reina del poble de les formigues.

CATEGORIA B EL MEU AMIC L'EXTRATERRESTRE

Hi havia una vegada un xiquet que estava a Amèrica de vacances. Una nit mentre dormia en un hotel de Miami, va veure com un estel que baixava fins a les muntanyes. Interessat per saber que hi havia, es va vestir sense cridar l'atenció, va agafar una bicicleta i se'n va anar a veure-ho. Quan va arribar va observar un llum molt intensa. S'hi va acostar més i va veure una nau amb una forma molt estrambòtica. Moments després, es va obrir una porta i va baixar un ésser inusual: tenia el cap com una llauna de "Coca-cola", els braços i les cames com ulleres i el cos envoltat d'espelmes.

El xiquet li va preguntar el nom una mica espantat.

L'extraterrestre li va contestar que s'anomenava Neurocítoli i que era inofensiu. El xiquet li va preguntar que hi feia a la terra i li va dir que venia a buscar a algú per ajudar-lo a salvar el seu planeta dels goris. El xiquet animat va dir que hi anava ell. L'extraterrestre li va agrair i es van posar en marxa cap al seu planeta, Aquirrona.

El viatge va ser meravellós. Pels vidres de la nau es veien galàxies, sols, planetes gegants, més naus infinits estels. En una paraula era una obra d'art. Quan van arribar era desolador; Anquirona estava tota negra i pareixia que no hi visqués ningú. Van aterrar i van anar a un poble en runes per a protegir-se. Neurocítoli els va contar on estaven els altres extraterrestres empresonats i perquè va començar la guerra. Es van posar en camí per a lliberar els presoners però els van agafar uns goris per sorpresa i els van tancar. Van voler fugir però no van poder. Al dia següent els van dir que el rei gori els volia veure i mentre els portaven van aconseguir desfer-se dels seus guardians però no trobaven el camí de sortida i van anar a parar al rei gori.

Amb un raig de Neurocítoli van aconseguir derrotar-lo i tota la gent els va felicitar. Quan tornaven una veu va despertar el xiquet. Era la seva mare. Això va ser un somni però, podria ser veritat? No es sap, però aquest xiquet ho recordarà tota la seva vida.

CATEGORIA C QUÈ PASSARIA SI DESAPAREGUÈSSIN ELS ARBRES DEL MÓN?

Un dia, em vaig llevar i vaig veure que el cel era ennuvolat. Em vaig vestir, em vaig rentar la cara i al tornar-me a assomar per la finestra, vaig veure que no era una il·lusió, produïda per l'ensopiment matinal, que els núvols tinguessin tonalitats grises.

La meua mare em preparà l'esmorzar i vaig emprendre el camí cap a l'escola. Al arribar, vaig pujar les escales tan corrents, que quasi caic. Al entrar, em vaig asseure al meu lloc

VENDA I PROGRAMACIÓ D'ORDINADORS
TELEX
TELEFAX
SISTEMES DE DICTAT, etc.

Major, 124
Telèfon (977) 72 04 39
43550 ULLDECONA
(Tarragona)

DISTRIBUÏDOR AUTORITZAT
DE
PHILIPS INFORMATICA Y COMUNICACIONES, S.A. **PHILIPS**

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

habitual, teniem classe de Siències Naturals. El professor, ens digué que arreu del món, estaven desapareixent els arbres i en el lloc on estaven abans, hi quedava un buit capaç de servir de casa a un elefant, amb orelles i tot. Tots ens sorprenguérem de valent i començarem a fer-li preguntes en la conseqüència que podia tenir aquesta pèrdua i si seria molt perjudicial per a la nostra salut. Ell, no va saber contestar-nos, ja que a l'història no s'havia conegut mai una catàstrofe d'aquestes magnituds.

No ens va caler gaire estona per assabentar-nos del greu que podia causar. A migdia tots els telenotícies anunciaven que, com que els arbres desapareguts no podien transformar el diòxid de carboni en oxigen, la gent patia asfíxies i els serveis d'ajuda, havien de repartir bombones d'oxigen. La notícia fou alarmant, però com que al nostre país no hi havia hagut desaparicions, ho fou menys. L'espant va ser a la classe de la tarda. Mirant per la finestra, veiem que un dels pins que hi ha al pati, va desaparèixer.

Vam vaixar al pati, i com havien anunciat, hi havia una fossa d'enormes dimensions.

En aquell moment, es va obrir una porta en l'aire, i un altre hi desaparegué, tornant-se a tancar la porta. Tots ens quedàrem bocabadats i el primer en reaccionar va ser el professor que ens digué: "Què ha passat". Llavors tots ens posàrem a parlar alhora. Jo, amb un grup d'amics, vaig dir que si es tornava a obrir la porta entraria. I més prompte no fós dit. En aquell moment la porta es va obrir i sense pensar-ho, vaig empènyer els meus amics cap al forat, anat jo darrera. L'últim que recordo, és una sensació de formigueig a l'estómac, com si caigués en un pou sense fons.

Els rajos de Sol que em tocaven a la cara, em van despertar. Vaig obrir els ulls i em vaig enlluernar. Després, els vaig obrir lentament i tot agafà color. A terra, hi havia els meus amics dormint. Pel voltant, estava tot ple d'arbres, herba i flors de colors. Vaig cridar els meus amics, perquè es despertessin. Tots van fer el mateix que jo, es van enlluernar. I era normal ja que brillava un sol esplèndid.

Ens aixecàrem tots i vam parlar. Uns deien que havíem anat a un planeta llunyar, els altres que al futur... jo vaig dir que el millor que podíem fer era anar a averiguar-ho. Decidirem anar cap un lloc on es veia un rierol. Anàvem caminant i ens va agafar set. Anàrem a veure i en acabar, vam sentir un soroll com d'una alarma. Ens amagàrem de pressa. Era un cotxe amb una sirena al sostre. Anava conduït per unes persones que pareixien no tenir una aparença semblant a la nostra. Els hi férem senyals i vinguéren. Els vam saludar i ens deguéren confondre perquè ens van fer una senyal de que pugéssim. Sense dir-nos res ens van portar a un lloc que pareixia un castell. Estava protegit per una espècie de globus, però que era penetrable. Ens van fer baixar, i ens conduïren a una sala on hi havia un homenàs gras i fort, que no tenia molt bon aspecte. Sense salutacions ens digué:

- Com heu gosat venir al meu país sense el meu consentiment. Jo li vaig respondre:

- I vostè, com és que s'endú els nostres arbres. No veu que està destruint el planeta.

- Bogeries! -ens contestà- vosaltres els humans, no sabeu donar-li als arbres el valor que tenen en realitat. Penseu que només són éssers inerts: els feu servir per fer mobles, cremar-los o tallar-los sense sentir. Aquí, els plantem i els cuidem com si fóssin fills nostres.

- Senyor, vostè no ho veu. Suposo que també vostè és un humà i necessita l'oxigen per viure. No pot deixar que la terra es quedi sense arbres. Faci-ho per la gent que hi viu que els cuida i els estima com vostè. Sempre hi haurà algú disposat a cremar-los i talar-los, però també hi ha gent que és al contrari. Per favor!!

Estava agenollada a terra, pregant-li. Vaig veure que es tapava la cara amb les mans. Vaig tèmèr el pitjo. Però quan es va llevar les mans del rostre, vaig veure que pels seus ulls li queien llàgrimes. Vaig anar, i li vaig fer un petó a la galta. Els seus ulls, s'ompliren de joia.

- Mai ningú no havia gosat fer-me un petó -em digué-. Quan era petit cap noi volia jugar amb mi i vaig jurar que quan em fes gran, els hi demostraria que jo podia ser més que ells. Però tu ara, m'has demostrat que hi ha gent humil que estima tothom, encara que no tingui bon aspecte físic. Així, et concedeixo la llibertat dels teus arbres.

Tot passà molt ràpid. En un moment, vam ser tots al pati de l'escola. Ens van preguntar moltes coses i jo només vaig dir: "NOMÉS ENS DONEM COMPTE DE LA IMPORTÀNCIA DE LES COSES QUAN NO LES TENIM".

•••••

CATEGORIA D

"I UNA PORTA ES VA OBRIR"

Poc a poc, sense importar-los gaire el pas del temps, el Llorenç i el Jordi anaven passejant, camí avant. El paisatge era fabulós, enlluernador. Pel seu entorn no s'hi trobava cap tipus de monument ni església, cap catedral ni tampoc cap torre, però es podia observar una natura exuberant i plena. El sol, malgrat haver estat escadusser, ara els enlluernava els ulls, i comparat amb la rigidesa del Llorenç al caminar, el Jordi semblava una ombra mòbil i bellugadissa, com una baldufeta rodant, búdica. Anava d'aquí allà, jugant amb tot el que la natura li proporcionava, rient a voltes per algún animallet o anomalia que podia percebre.

El pare, essentia realment satisfet en veure les reaccions vers el seu fill, tan netes de tot sentiment inhumà o trist; tan accentuades per l'alegria i la felicitat. Llur alegria li feia mantenir el cor en estat d'esponjament i de tredresa, evitant el ressecar-

lo. S'estaven allunyant potser massa de la caseta d'on havien sortit, i el Llorenç patia -més que per si es feia fosc- per si el seu fill no ho podés aguantar tot, i arribés excessivament cansat a casa. Així, decidiren asseure's.

Un somriure es desdibuixà en la bruna cara del pare: el seu fill estava enlluernat, mirant cap al cel. Tenia una mà estesa, com assenyalant alguna cosa. Eren moixonets. Dos simpàtics pardalets dibuixaven la grisalla de les seves plomes, originant un dolç moviment, tranquil. Sencillament, li havien cridat l'atenció, potser sense saber-ne la causa, però el que estava clar era que amb tansols una mirada en aquella desfigurada careta, hom en tenia prou per a veure que el nen no estava pas desproveït de sentiments. Era una criatura agitada, enjogassada, i molt rica. La riquesa que d'ell emergia ho feia des del cor, amb sentiments i valors, mai parlant amb termes materials.

Poc a poc, la concurrència agafà un aire badoc i absent, i ben aviat el Llorenç desconnectà, immergint-se en el seu món d'il·lusions. Llurs il·lusions no eren res més que vells records, molts cops crus i agres, però molt benaurats.

Li passaren pel cap milers d'idees -algunes d'elles insignificants, d'altres trascendentals -que recordava amb anyorança, amb malenconia, pensant que eren fets que mai més tornaria a viure.

Recordà un dia, un dia molt important per a les seves vides -tan la d'ell, com la de la seva dona i el seu fill -ja que aquell fou tan trascendental i significatiu, que dubtava que alguna vegada el podés recordar sense aquella minuciositat, sense aquells íntims i diminuts detalls amb que ara ho feia. Era el dia més llunyà que podia recordar del seu fill (com a nadó i no com a fetus) és a dir, el dia del seu naixement. També com introduïnt el fet recordà mesos, setmanes, dies, hores... abans del moment.

Veia la seva figura dempeus, esbelta i atractiva, enfront d'una sala molt singular, ambientada amb el lluïment d'un silenci penible i opresiu. Davant seu, a través del gran vidre fronterís, i il·luminats per una llum senil i limfàtica, restaven 10, 15 ó 20 nadons, alguns somiant, alguns dormint, d'altres atents, d'altres... bé, potser fent algun tipus d'activitat, però en qualsevol cas, interna. Tots quietets, l'un al costat de l'altre, feien un goig! Tot un seguit de carns fluents es mostraven allí, morades. T'agafaven ganes d'entrar en aquella cambra, i amb aquella calor esfíxiat que hi faria possiblement, anar-los agafant amb ostensibles ànsies, donant-los un bes a cada un, a cada un d'aquells trossets de carn insignificant per a algú desproveït de sentimentalisme, i tant i tant significatiu per a aquelles persones amb cor, amb un cor tendre i realitzat.

Semblava impossible que aquells pessiguets de carn, ara vermellosa o inclús morada, arribarien a ser com ell mateix, és clar, cadascún amb la seva pròpia essència, insubstituïble en qualsevol dels casos. Potser aquest pensaments eren més aviat anacrònics, però l'omplien.

Semblava mentida que una d'aquelles manetes tan tendres i fines, podés arribar a ser algun dia una mà basta i grossa, sovint plena de microbis.

Semblaven impossibles tantes coses dintre aquell camp! Semblava -no impossible, sinó fins i tot- irreal, que un d'aquells nadons podés arribar a tenir algun dia una arma de foc entre

les seves mans, matar o robar, o fer mal, com tanta i tanta gent ho fa avui dia. I això no era una imatge, un pensament, sinó un fet, real i angoixant. Era ben bé, una preocupació clara, tenaç i activa.

Pensà atùit llarga estona amb tots aquells fets que l'inquietaven i el neguitejaven constantment, però sense ficar-hi solució, passà a un altre tema, de manera involuntària.

Ara pensava exclusivament amb el seu fill (s'havia dissipat dels restants nadons). Com seria? Tindria els ulls verds i seria bru de pell? Els ulls blaus i amb un cabell color platí? O bé tindria els cabells rogencs?

Quants interrogants incerts! Quantes qüestions per a respondre! Però, si a ell el físic del seu fill no li havia d'importar! No li havia d'importar gens ni mica!

No cercava una imatge del seu fill, sinó quelcom més profund que això; cercava la seva felicitat si de cas, però mai un aspecte físic -i, com bé deia J. Pla en els seus escrits, "la felicitat humana depèn de la plàcida i benaurada vida" i de res més.

Comprenia per altra banda, que tant a ell com a la seva dona, els fes certa il·lusió l'imaginar-se'l però no hi havia més importància, ja que era un fet per a no capficar-s'hi gens, encara que, era ineluctible.

Sovint -parlant del temps en què se n'assabentaren de la bona nova -discutien alegrement per "com seria el nostre fill" i, podríem dir, que li vàren programar algun cop la seva pròpia vida; però, com se li havia de "dirigir" i "manipular" a un fill teu la seva pròpia vida, si és l'únic regal que en rep d'una persona amb motius totalment desinteressats, en principi? Era absurd. Era totalment absurd el pensar que el seu fill seria això o allò; que el seu fill faria això o allò; que el seu fill... A la fi, i acordat per tots dos, havien decidit que seria el temps el qui dictaria el futur del seu estimat filllet, ajudat d'ell mateix, de la sort, i, com no, dels seus pares; però amb mesura, i al seu moment corresponent, no abans.

Estava cansat de veure's immers en aquella onada de silenci afinat, gairebé trèmul. Estava flàccid i abatudíssim. Continuava mirant darrera aquell vidre de separació, atès que estava cansat de passejar i passejar per aquell hospital. La Laura ara restava prou bé -tenint sempre amb compte l'estat amb què es trobava- i, després de passar-se hores i més hores amb la seva dona, havia marxat per a estirar les cames.

De l'hospital estant, una ràfega li invaï els pensaments, la qual intentà eludir, encara que fou endebades. Així, un pensament -no menys pueril- se li apoderà de les neurones. Savia perfectament que el seu fill no seria com tots aquells que veia, però l'estimava igual o inclús més del que un pare pot estimar un fill, n'estava segur.

Des d'un bon principi, tan ell com la Laura, feren front a un fet important i decisiu, que no tothom ha d'afrontar. Els primers mesos, o millor dit, les primeres setmanes de l'embaràs els joves foren assabentats de que el seu fill no seria com qualsevol altre, sinó que tindria possiblement la "síndrome de Down". Aquest fet en principi, no fou gens agradable per a la parella, els quals, amb tan sols dos setmanes, vàren decidir que, "volien tenir el nen".

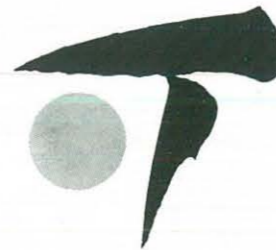
Foren criticats, interrogats per familiars, amics i coneguts que, amb un aire interessat, adoptaven aquell posat de

PROGRAMES, REVISTES,
TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
TALONARIS ALBARANS, FACTURES
TAPES D'ANELLES,
I TOT TIPUS D'IMPRESOS
COMERCIALS I PUBLICITARIS

gràfiques
montsià

C/. Migdia, 9 - Tel. i Fax (977) 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)

Caixa Tarragona

compassió. Estava clar que la decisió presa afectava tansols la parella i s'havia de complir. Pensaven que molts cops la voluntat s'esgota, i és llavors quan els ideals passen a tenir la consideració de simples ridiculeses, i essent-ne conscients, volien mantenir els seus valors profunds i admirables. I, a més, amb aquella poderosa fe de què n'estaven protegits, rebent una força inabada i seguida, per a afrontar la vida tal i com arriba, tal i com Déu mana, n'estaven segurs del seu èxit. I amb aquesta força interior vàren poder decidir una situació així, sense dificultats.

Sen'havien assabentat de totes aquelles circumstàncies inevitables que portaria el nen, i de com eren aquest tipus de persones. Malgrat l'aspecte físic que puguin donar, malgrat les deficiències físiques que se'ls puguin reflexar, et recompensava l'idea de saber que la riquesa interna i espiritual de què en gaudeixen, no la trobaràs mai en cap dels cors que examines; en cap d'aquests cors de pedra o sencillament hermàtics i buits que avui dia es fan palesos en la nostra societat.

La seva riquesa espiritual fou el fet que els feu decidir, definitivament. Pensaven dia a dia les persones humanes amb sentiments, i no ho farien ara amb el seu fill? Era una qüestió absurda.

També pensaren amb un fet rebutjat des d'un inici amb totalitat: l'abortament. Clar que podien abortar, encara estaven a temps! però... l'idea els horroritzava, els espantava. Una por cerval els entrava en forma d'ombra abstracta en el més profund del seu cor, invaint-los. Tancar-li la porta a una persona (que gairebé no és ni persona, sinó fetus) per a que no pugui saber mai el que és la vida; per a que no pugui conèixer mai el que és dolç, amarg, fred o càlid; per a que no arribi a sentir el que comporta la paraula amor...

Seria tancar-li la única porta de sortida al món exterior a un ésser que encara no ha nascut; negar-li la vida a una persona que té tant dret a viure com tu. Seria, en definitiva, matar a un ésser que no ha après a viure encara; que no li han deixat examinar cap dels aspectes que comporta la vida.

Déu li havia donat la vida i, qui eren ells per a negar les idees o plantejaments de Déu? En aquesta vida hi ha un sol Déu, únic i irrepelible, però... quantes són les persones que juguen amb el seu "paper"? Quantes són les persones que juguen a "ser Déu"? Moltíssimes. Diàriament, al negar-li a un ésser allò que és l'únic que ara per ara té, al matar una persona, al no estimar... estàs comportant-te com algú oposat a Déu; estàs adquirint aquella personalitat divina, totalment contrària. Ell és qui jutja; mai tu!

L'egoisme de les persones no feu veure aquests fets com quelcom coherent, sinó com desfassats, irreals. Però, si les coses es miren amb deteniment i fixant-se, arribes sempre a una conclusió, calra i única.

D'aquells pensaments, d'aquelles llargues hores passades amb soletat, amb aquella indefinible i gairebé trèmula soletat, d'aquells nervis intensos, d'aquella angoixa... d'aquell record estrany però no per això amarg o anodí, passà a veure i viure una felicitat com mai l'havia aconseguit; una emoció autèntica, plena i profunda. La fascinant felicitat de saber que tenia el seu fill aferrat al seu propi cos. Aquelles cares alegres - si més no la d'ell, que no havia sofert les conseqüències del part- aquells sentiments, es repetien ara en el cos del jove, assegut sobre la pedra, al bell mig del camp, amb els ulls mig closos. Sentia com una mena de pessigolleig que li pujava de peus a cap, com un sentiment estrany però, molt agraït.

Aixecà el cap i mirà enllà, com cercant l'infinít. El sol s'havia difuminat pel bell mig del cel, quasi inapreciable. La llum arribava senil i limfàtica. Era obvi que havia perdut la noció del temps. El cel havia adquirit aquells colors tan suaus i càlids, els quals formaven fins l'horitzó, un escenari preciós, opac. Un airet vague i somort que els penetrava al cos, a través de les robes, es feia palés fent apreciar aquell dolç moviment que tota gespa, rama o arbust indefens, flaccid, portava, com dançant al so de la música. La tarda era lívida, quasibé morada, crua.

El Jordi havia estat jugant al camí, amb fang, terra, herbetes... Dins aquell cap no hi havia violència ni destrucció, no hi havia mals pensaments ni egoisme... El nen era innocent i bo, molt dòcil.

El Llorenç es posà dempeus, i tot preparat per a dir-li algunes paraules, l'ajudà a aixecar-se del terra, així com a netejar-se una miqueta. El dia no era gens clar, i la solitud aclaparadora, però seguint una pas indolent -que més tard escurçaren- el Jordi se'n serví per a explicar-li algunes de les coses amb les quals el nen s'havia de familiaritzar ben aviat.

Amb una mica d'introducció del que havien estat els seus pensaments, li explicà a la criatura, mitjançant paraules fàcils i molts exemples, que si amb les dificultats ens evadim, mai sabrem què és viure, i el que això comporta. A més, li digué també, que quan una porta s'obre -que constantment se n'obren i tanquen a les nostres vides, tant voluntàriament com amb absència de la nostra consciència- que ha estat fruit del mateix Déu i que no som ningú, nosaltres, per a oposar-nos-hi.

Li ho havia de dir, o bé havia de callar i prou? La veritat és que no ho sabia però, ho feu. L'agafà per l'espatlla, abrigant-lo amb el seu caliu, i mirant-lo als ulls li digué:

- Jordi, quan la mamá i jo vàrem saber que havies de venir, com amb tots els nens, es plantejà un problema -bonic o lleig, agradable o no, però problema- però, no per això ens vàrem girar d'espatlles a tu, abandonante en un racó, sinó que vàrem afrontar la situació.

I, si és mitjançant exemples que ho entens, només cal que pensis en el teu: si aquell dia, aquell 25 de Juny, t'haguéssim tancat la única porta de sortida que hi tenies, la porta de la vida, avui tu no hi series aquí, perquè tampoc existiries.

El Jordi entenia el significat de les paraules, però no arribava a comprendre alguns cops què eren allò que li volien transmetre. Davant l'esceptisme inconscient del Jordi, es trobava aquella malenconia viscuda per Llorenç, que es reflexava en acaronadores paraules, en aquelles llàgrimes que, mullant les gelades galtes del jove, lliscaven sense importar-li, sense gairebé ni adonar-se'n.

La veu se li havia endolcit moltíssim, i en aquell moment tan tens, només gosà dir, prenent fort el seu fill, per a poder-lo percebre, per a sentir-lo al seu costat:

- Aquell dia, Jordi, una porta es va obrir; una porta humana es va obrir a la vida.

Junt amb l'obscuritat del vespre, amb aquell sol ja caigut totalment, morien aquelles paraules, tan estranyes però sinceres, que de boca d'un ésser amb veritables valors autèntics, havien sortit. La fressa se les emportava cap a l'horitzó, fins l'infinít, però aquella plasmació, aquella ombra abstracta, en el cor del nen, hi perdurà per sempre més.

No li tanquis mai la porta a una persona encara no nascuda, si més no, per a poder recordar amb anyorança algun dia, i poder dir, amb satisfacció:

"I UNA PORTA ES VA OBRIR".

Festival Infantil

Un any més el Centre Cultural ha Organitzat el Festival Infantil per a tots els socis de l'entitat i també per a tots els nens de la Vila. Aquest any s'ha fet el dia 29 de maig per poder coincidir amb la II Setmana de Cultura Catalana que organitza la Comissió de Cultura de l'Ajuntament.

En aquest festival, van haver-hi dues parts, la primera més moguda amb diversos balls i la segona es va representar l'obra de teatre dirigida per En Pere Sans.

Donem les gràcies a tots els qui han col.laborat en aquest festival, especialment a les organitzadores del mateix: Na Mª José Royo, N'Assumpció Gavaldà, Na Nati Ausensi, Na Dolors Borrás i Na Rosa Sorolla.

DIJOUS, 23 DE JUNY

Nit de Sant Joan

Al Poliesportiu es farà la foguerada, COCA i MOSCATELL gratis per a tots els Socis.

(Tots els que tinguin material vell, poden portar-lo a l'esplanada del Pavelló)

Tardor '94

XII JORNADES DE TEATRE D'ULLDECONA

Del 2 d'octubre al 13 de novembre

HI HAURÀ MULLADER !!

Excursió al Montsià

SECCIÓ DE MUNTANYA

Començant la caminada

Aparcats a la Font del Mas de Comú

Vista des de "La Foradada"

El Mas de Comú

MEDALLA COMMEMORATIVA

Si algú està interessat en reservar-ne alguna, pot anar a Caixa Tarragona a sol·licitar-les. Després de les Festes Quinquennals tomarem a fer-ne més.

CAJA DE MADRID
CAIXA D'ESTAMIS

ESTIMAR LA NATURA

FARIGOLA (*Tymus vulgaris*) 2^{ona}. PART

Quant tot just comença a estirar-se el dia, cap al mes de març, podem trobar-la florida als indrets més temperats. En regions més frescals, la farigola obre les flors amb retard.

Les flors esclaten agrupades en petites testes ovalades a l'extrem de les branquetes. Tenen el calze de color vinós, amb cinc dents dissemblants, tres a una banda i dues, més primes, a l'altra. La corol·la, de color rosa més o menys blanquinós, és dividida en dos llavis, el superior dret, i l'inferior, partit en tres lòbuls.

Dintre la diminuta corol·la (4-6 mm.) hi veiem quatre estams divergents i desiguals, un parell de més curts, i els dos restants, més allargassats).

La farigola és una planta amant del sol i de la sequegat (per tant, de les nostres terres). És fàcil de trobar-la a tot el Principat, als turons i vessants assolats i pedregosos, a la plana i a la muntanya (arriba a més de 1.500 m.).

Mai no es cria dins del bosc espès, ja que l'ombra la perjudica: prefereix un tipus de vegetació més esclarissada, com brolles, matissars o pinedes poc espesses.

És relativament més abundosa en terrenys calcaris, on pot arribar a predominar en certs indrets anomenats timonedes o farigolars.

La farigola es pot cultivar a casa, en testos. Tan sols es necessita un test amb terra, preferiblement tret del mateix bosc, barrejada amb sorra i calç.

Se'n pot plantar un esqueix o brot. Si es planta a la primavera, se n'obté una bona mata que pot durar molt de temps.

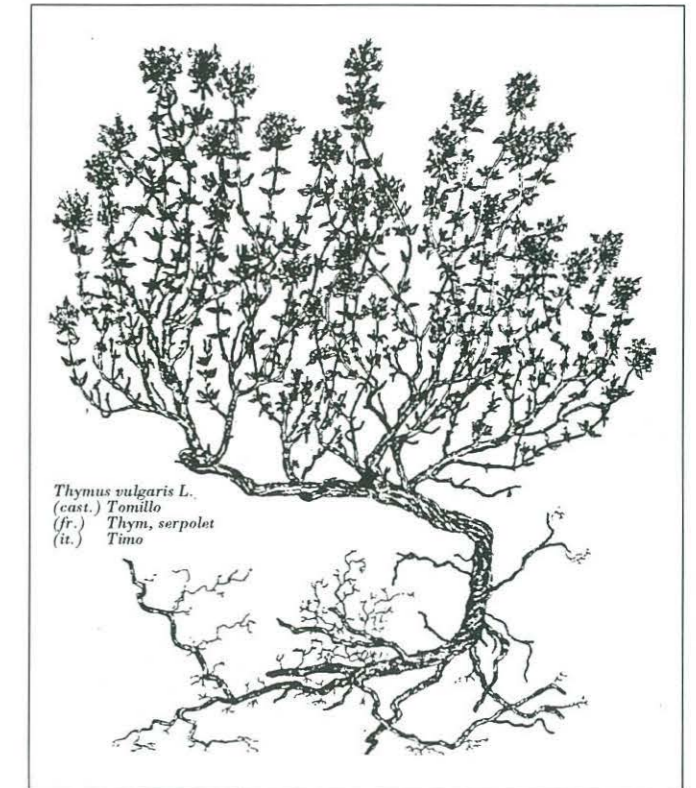
Tingueu en compte de no regar-la massa sovint i no oblideu que l'heu de tenir en lloc airejat i assolat.

Al Pirineu té una aroma fina, suau, però, a mesura que va baixant cap al pla, va prenent una olor més intensa.

Hom diu que durant la Setmana Santa, la farigola fa més olor; que augmenten les seves virtuts remeieres.

Floreix a l'entrada del bon temps; cap allà el

març. Les parts més tendres es cullen al principi de la floració, que és quan tenen més aroma. S'han de collir preferentment en un dia sec i assolat, a partir de mig matí, quan el sol n'ha eixugat la rosada. L'assecatge és fàcil i ràpid, si no se'n fa massa pila.

Thymus vulgaris L.
(cast.) Tomillo
(fr.) Thym, serpolet
(it.) Timo

Aquesta planta és la panacea de tots els mals, a causa de les moltes propietats que se li atribueixen

Cal assecatge les parts més tendres a l'ombra, en un lloc ventilat perquè no agafin humitat. S'ha de vigilar l'assecatge, perquè no es faci malbé la planta. Si agafa humitat i es floreix, li canviarà el gust i no es podrà utilitzar.

Quan sigui ben seca, podeu guardar-la en pots de vidre o fusta, preferentment en un lloc fosc i sec. D'altra banda, si en podeu collir sovint, com que conserva la verdor tot l'any podeu utilitzar-la sempre fresca.

Es utilitzable tota la planta florida, flors i fulles. Si heu pres les mesures adequades de collita, assecatge i conservació, podeu estar segurs que la planta conservarà al màxim la seva aroma i propietats.

LA FARIGOLA A LA CUINA

Els brots joves i frescos s'empren en petites quantitats per a condimentar amanides i tomàquets. Si la utilitzeu seca, poseu-la una estona abans en remull amb l'oli amb què després amanireu les verdures.

Culinàriament, la podeu emprar tant seca com fresca. Tal com hem dit, la farigola conserva la verdor tot l'any. Les fulles fresques o seques s'utilitzen en petites quantitats per a condimentar sopes de verdures, de mongetes o de peix. També és a propòsit per a brous vegetals, puré de patates, salses de tomàquet, salses per a spaghetti, amanides, verdures, estofats de llegums, arròs, bolets, xampinyons i cereals. És un excel·lent condiment per a qualsevol tipus de carn, peix i ous.

Si utilitzeu la planta seca, feu-ne una infusió i traieu-li el suc o bé deixeu-la una estona en remull amb l'oli que fareu servir per a coure els aliments. També i d'acord amb el tipus de cocció, tant si ho cuineu rostit com amb salses, si hi afegiu altres plantes aromàtiques, feu-ne una lligada de totes i traieu-les abans de servir.

Es combina bé amb fonoll, julivert, marduix i romaní. Cal utilitzar-la amb més moderació si es barreja amb d'altres herbes.

Amb la farigola es pot fer un bon vi per a prendre com a digestiu després dels àpats, deixant macerar 25 gr. de flors, ja seques, en un litre de vi blanc durant quinze dies.

Les sopes de farigola són molt variades, tan variades, diríem, com persones les fan.

La podeu preparar amb:

- 1 all a trossets ben petits,
- un ramet de julivert,
- 1 brot de farigola
- pa sec o torrat,
- 1 culleradeta d'oli,
- sal.

Ofegueu l'all i el julivert tallats a trossets ben petits. Afegiu-hi a continuació l'aigua i, quan bulli poseu-hi la branqueta de farigola. Apagueu el foc tot seguit, tapeu-ho i deixeu-ho reposar.

Després, retireu la farigola i poseu-hi el pa tallat a llesquetes ben fines. També, abans de tirar-hi la farigola, es pot treure una mica de suc per posar-hi un ou batut. Cal barrejar-ho abans de posar-hi el pa.

Una altra manera de preparar-la fora, simplement, afegint una bona infusió de farigola en un plat on haurem preparat el pa tallat ben fi amb una mica de sal i oli d'oliva. S'escalfa tot amb la infusió.

Podeu preparar sardines adobades amb:

- 6 sardines,
- 1 got de vi blanc sec,
- 1 ceba mitjana,
- 1 pastanaga,
- 4 fulles de llorer,
- 1 pessic de farigola,
- 4 fulles de sàlvia,
- 1 brot de sajolida,
- 1 ramet de julivert,
- sal,
- pebre blanc,
- 2 cullerades d'oli.

Es netegen les sardines, es deixen escórrer i es posen en una cassola, preferentment de fang.

Es talla la ceba seguint les línies de creixement i, en una cassola a part s'ofega fins que quedi cristal·lina. A continuació s'hi afegeix el vi o tots els altres ingredients. Quan arranca el bull s'abaixa el foc i es deixa coure tot junt uns quants minuts.

Es deixa refredar una mica la salsa i, quan és tèbia, es tira per damunt les sardines i es deixa reposar en un lloc fresc fins l'endemà. Una vegada reposada es treuen les sardines i es torna a fer arrencar el bull a la salsa, deixant-la uns quants minuts al foc.

Després s'aboca una altra vegada sobre les sardines sense deixar-la refredar. Serviu-les fredes.

* ESTUDI
* REPORTATGE
* FOTO INDUSTRIAL
* GRAFISME

ULLDECONA
MAJOR, 80
Tel. 72 00 57

COL·LECCIONISME

Secció Filatèlica

NOVETATS MES D'ABRIL

ORGANIZACION INTERNACIONAL DEL TRABAJO (O.I.T.)

Fecha de emisión: 7 de Abril de 1994

Procedimiento de impresión: Huecograbado.

Papel: Estucado engomado fosforescente.

Dentado: 13 3/4.

Valor facial: 65 pesetas.

Efectos en pliego: 50 sellos.

Formato: 40,9 x 28,8 mm.

Tirada: 2,5 millones.

El 7 d'abril s'ha posat en circulació l'emissió que commemora el 75 aniversari de la O.I.T., institució de la O.N.U. especialitzada en problemes laborals. El seu objectiu és cercar l'estabilitat social mitjançant la millora de les condicions de treball, salaris, atenció a la salut i protecció als treballadors. A l'any 1969 li va ser concedit el Premi Nobel de la Pau.

La seu de la O.I.T. es troba a Ginebra.

HOMENAJE A JOSEP PLA

Fecha de emisión: 23 de Abril de 1994.

Procedimiento de impresión: Calcografía

Papel: Estucado, engomado, mate, fosforescente.

Dentado: 13 3/4.

Valor facial: 65 pesetas.

Efectos en pliego: 50.

Formato: 40,9 x 28,8 mm.

Tirada: 2 millones.

Josep Pla és un dels més genuïns representants de la literatura catalana del nostre temps. Periodista i escriptor, amb "Quadern gris" va obrir la seva "Obra completa". Altres publicacions "Coses vistes", "El carrer estret", biografies com "Russinyol i el seu temps" i "El pintor Joaquim Mir", descripció de la terra catalana com "Guia de la Costa Brava", "Girona. Un llibre de records" i "La Catalunya Vella" entre altres títols.

L'estil de la seva obra literària una gran vivesa i un humor irònic que anirà augmentant amb el pas del temps.

IV CENTENARIO FUNDACION CARLOS DE AMBERES

Fecha de emisión: 29 de Abril de 1994.

Procedimiento de impresión: Huecograbado.

Papel: Estucado, engomado, fosforescente.

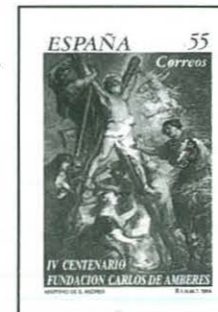
Dentado: 13 3/4.

Valor facial: 55 pesetas.

Efectos en pliego: 50.

Formato: 28,8 x 40,9 mm.

Tirada: 2,5 millones.

La Fundació Carlos de Amberes, creada en un principi amb objectiu benèfic assistencial, des del 1987 té nous objectius de caràcter cultural i científic com és l'apropament cultural entre Espanya i Bèlgica i el foment d'intercanvis en el marc europeu. El segell representa el "Martirio de San Andrés" patró de la institució, del pintor Pedro Pablo Rubens.

PINTURA ESPAÑOLA

Fecha de emisión: 22 de Abril de 1994.

Procedimiento de impresión: Huecograbado.

Papel: Estucado, engomado, fosforescente. Dentado: 13 3/4.

Valores postales: 18, 18, 29, 29, 55, 55, 65 y 65 pesetas.

Efectos en pliego: 50. Tamaño del sello: 28,8 x 40,9 mm.

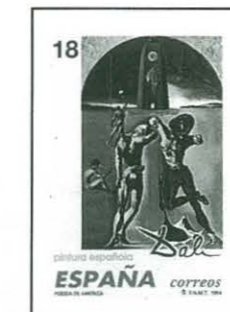
Tirada: 10 millones para los valores 18 y 29

pesetas y 2,5 millones para los valores 55 y 65.

La sèrie de Pintura Espanyola d'aquest any està dedicada a mostrar l'obra de Salvador Dalí qui, amb una personalitat única, ha estat un dels artistes més admirats de tots els temps.

Els segells emesos tracten de mostrar una panoràmica de la seva producció pictòrica i comprèn els següents valors: 18 ptes. Poesía de América; 18 ptes. Retrato de Gala; 29 ptes. Port Alguer; 29 ptes. El gran Masturbador; 55 ptes. La cesta de pan; 55 ptes. Autorretrato blando; 65 ptes. Galatea de las esferas i 65 ptes. El enigma sin fin.

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL·LABORACIÓ DE LA
DIPUTACIÓ DE TARRAGONA
I DE LA
GENERALITAT DE CATALUNYA

DIRECTOR:

Josep M.ª Alzamora Sanz

CONSELL DE REDACCIÓ:

Francesc Itarte Vericat
Josep Lluís Cabañas Vidal
Joan J. Roca Labernia
Jaume Coll Arnau
Josep A. Lázaro Puente
Isabel Bobes Castell
Annabel Folch Millán

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col·laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA.
C.I.F. G - 43103332
Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
Tel. 72 05 81 - 43550 ULLDECONA
D.L.: T. 1227 - 1982

Imprimeix: gràfiques montsià

C/. Migdia, 9 - Tel./Fax (977) 57 31 60
43550 ULLDECONA (Tarragona)